

Sebevražední atentátníci po své smrti

My všichni budeme dříve či později konfrontováni s tématem umírání, ať již se bude jednat o naši vlastní smrt či o smrt blízké osoby. Andělé nám zprostředkovávají velmi podrobně, co se v tomto období odehrává a co nás čeká na onom světě.

Známý odborník na stavy při umírání Bernard Jakoby klade andělům konkrétní a někdy velmi podrobné dotazy a jejich odpovědi pak osvědčeným způsobem do lidské řeči převádí andělská tlumočnice **Alexa Kriele**. Je autorkou knihy **ANDĚLÉ A ŽIVOT PO ŽIVOTĚ. S anděly přes práh věčnosti**, kterou vydalo nakladatelství Fontána, Horní nám. 5, 772 00 Olomouc, tel.: 585 221 400, www.fontana.ws. Z kapitoly o násilné smrti jsme vybrali velice zajímavou pasáž týkající se těch sebevrahů, kteří svůj život obětují, aby „něco, někoho pomstili“ a tím přivedli na onen svět i mnoho dalších obětí.

* * *

* Jaké zkušenosti prodělávají duše sebevražedných atentátníků po své smrti? Jednali přece v přesvědčení, že slouží svatě věci a že je za to Alláh odmění. Musí zřejmě tak trochu počítat se zklamáním a s tím, že si uvědomí dosah svého činu. Nebo nemusí?

Zklamání a zamyšlení se nevyhnou. **To, co je čeká, je více než zklamání, přichází naprosto zděšení.** Problémem těchto duší byl zkreslený obraz Boha, zvrácená představa o tom, co Bůh chce a kdo je to vlastně Bůh. To si po své smrti uvědomí i sebevražední atentátníci – i ti, kteří připravili o život jednoho jediného člověka. Jejich problémem není ani tak sebevražda, jako spíše vražda.

Jejich duše nejprve procházejí sférou příznaků. Pravděpodobně jste již někdy viděli známé čínské draky s divokými úšklebky, které Číňané nosí na dlouhých tyčích. Nyní si představte: Duše, která opustila své tělo, setkává se s obrovským, barevným, pronikavě hlučným a protivným průvodem všech možných postav a figurek s maskami, úšklebky či grimasami. Všechno se to vzájemně proplétá ve směsici barev a hluku. Náhle se objeví obrovská hlava s výrazem lva a s dlouhým a divoce se zmitajícím ocasem, doprovázená hromovým rachotem. Duše to sleduje, zmrážená hrůzou až do morku kostí: „Aha, tak to je Bůh.“ Ve sféře příznaků žije hned několik bytostí, které dokážou skvěle zahrát Boha.

Náhle je to jakoby odváto pryč, obraz se rozpouští a rozplývá se jako fata morgana. Je to, jako by duše prošla filmovým plátnem na druhou stranu. Pak je ticho, úplné ticho. Po ohlédnutí za vlastním životem se zde objeví břeh moře a na něm sedí Pán a očekává duši. Usmívá se trochu smutně a poněkud vyčkávavě. Pronese: „Skutečně jsi již přišla?“

Tento velmi tichý pozdrav zapůsobí po tom obrovském kraválu, po onom domnělém: „Aha, tak to je Bůh,“ na duši čirým a naprostým zděšením. Kdyby měla postavu, pak byste ji spatřili ztuhlou děsem jako kámen. Protože pochopila, jak moc se zmýlila v postavě Boha, v jeho povaze, v jeho bytosti, v jeho vnitřním ladění, v tom, co žádá od svých stvoření.

Cvičení: *Pročíte si jednou prožitek náhlého ticha. Pokud máte příležitost, odeberte se na velmi hlučné místo, plné povykujících lidí a chaosu, například do karnevalového průvodu nebo doprostřed velkoměstského lomu, kde se na vás vrhnou masy lidí, aut, troubící klaksony, světla, neónové vývěsky, reklamní slogany a pak se odeberte do kostela. Jste tam zcela sami a vládně zde úplně ticho. Veškeré mámení, všechna ta záře, všechna ta spleť a veškerý chaos z vás náhle spadnou. V první chvíli je všechno v absolutním klidu, všechno je úplně jasné – a také úplně jednoduché. Co bylo předtím, je náhle rozpoznáno jako nepodstatné, vedlejší, přebytečné.*

Podobný pocit se dostaví, když se vznesete z ruchu světa v horkovzdušném baloně nebo když se vyšplháte na vysokou horu. Náhle je všechno úplně tiché. Tehdy prohlédnete: Má to na vás nanejvýš očistný, ba dokonce přímo třibíci účinek a osvobodí vás to od mnohého. Pokud toho budete ještě schopni, zavřete oči a vstupte do svého vnitřního chrámu. Je tam úplný klid a mnohé se vám ujasní.

Přibližně totéž prožívá zmíněná duše. Znamená to, že se jí příliš nedaří – ne proto, že by ji byl někdo potrestal, nýbrž proto, že je spoutána úlekem a zděšením. Co přijde pak, to je to nejdůležitější – zastydí se: „Jak se mi to jen mohlo stát? Jak jsem se mohla tak zmýlit? Jak jsem jen mohla být tak daleko? Chtěla jsem přece jen to nejlepší a tak jsem se spletla.“ Nepřichází žádné ospravedlnění, jako například: „Neměla jsem žádné pokyny, v tom to bylo!“ nebo „opírali jsme se o naši společnost“ nebo podobně, nic takového nepřichází. Tento stud je prudký a vášnivý a má velký vliv na další inkarnace všech zúčastněných duší. Později se setkají a dají si například předsevzeti, že se příště vrátí na svět jako skupina mnichů. Tyto duše obvykle vyhledávají pro následující inkarnace velmi tichá místa.

* Rozpoznávají i křesťanské duše, že se jedná o Krista?

Přínejmenším rozpoznají, že stojí před Božím zástupcem, i když to dost dobře nechápou.

* Má setkání s Pánem ten důsledek, že se pak změní postoj muslimské duše ke křesťanství?

Ano, samozřejmě! Neznamená to však, že se tyto duše přístě inkarnují jako křesťané. Již však chápou, že každé náboženství má své opodstatnění a že určitá náboženství prožívají, praktikují a uskutečňují aspekty Trojice zvláštním způsobem.

* Může se stát, že si taková duše nedokáže odpustit?

Ano, to je ten nejhorší případ. Pak zůstává spoutána zděšením a skrývá se před zraky Pána, protože nedokáže snést jeho pohled. Ztratí se jako myš ve své díře, aby nemusela čelit jeho pohledu, protože tady již není co dodat. Setrvá ve své vnitřní „kamenité poušti“, s očima obrácenými do sebe.

V nejlepším případě duše dokáže snést svůj stud. Pochopila, že Pán odpouští a že dokáže odpustit i sama sobě.

* Když se duše ukrývá v temnotách, kdo ji přivede opět na světlo?

To nejde, pokud ona sama nebude chtít. Všechno závisí na tom, zda je připravena opět předstoupit před Pána: „Nyní to již přece jen snesu, když na mne Pán pohlédne. Vydržím jeho pohled.“

* Někdo přece musí sebrat odvalu a říci: „Tak pojď a zkus to ještě jednou!“

Ano, samozřejmě! Existuje nespočet andělů i lidských duší, kteří se věnují právě tomuto úkolu. Nedosáhnou však ničeho, dokud duše nezačne spolupracovat a dokud neřekne: „Tak dobře, já tedy půjdu. Nechám se tam odvést.“

Také lidské modlitby a přímlyvy mají prosvětlující účinky, protože dodávají odvalu. Funguje to přibližně tak, jako kdybys řekl: „Pojd', vezmu tě za ruku! Nemusíš jít sama, já půjdu s tebou!“ I tehdy se ovšem může stát, že duše se v polovině cesty náhle zarazí a řekne: „Ne, ne, já si ještě nevěřím. Běž dál!“ Pak musí přijít další pokus: „Tak pojď nyní se mnou! Uvidíš, že to vůbec nebude tak zlé!“

Říci „ano“, to je však dobrovolný projev. Neexistuje žádné umělé osvícení, žádné obligatorní vedení do světla, vždy je to jen a pouze v oblasti nabídky, i když můžete pomoci například přímlyvy, modlitbami, odpuštěním, uvážlivým přístupem, pozitivním přáním, nadějí. Podobné projevy podpory, přicházející od vás, mohou mít velký účinek.

Bernard Jacoby (otázky) a andělé skrze Alexu Kriele (odpovědi)